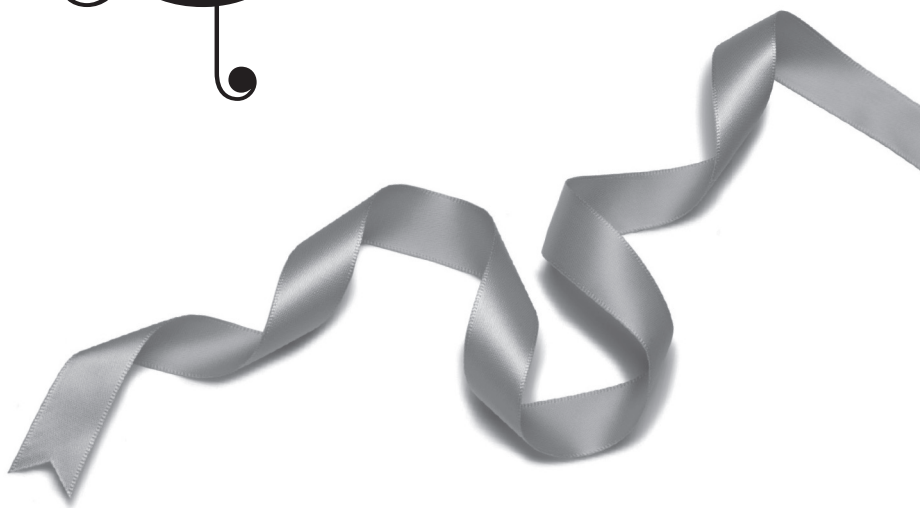

Boek drie

Gress

The Lunar Chronicles

Marissa Meyer

Blossom
BOOKS

Boek van Marissa Meyer:

Harteloos

The Lunar Chronicles

#1 Cinder

#2 Scarlet

#3 Cress

#3,5 Levana

#4 Winter

#5 Alle sterren
(korte verhalen)

Voor Jojo, Meghan en Tamara

* high fives *

#TheLunarChroniclesNL #Cress

NUR 285/W031701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXIV Marissa Meyer

Originally published by Feiwel & Friends

Oorspronkelijke titel: *Cress*

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Feiwel & Friends

Omslagbelettering: Titia Seveke

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

blossombooks.nl

BOEK

[e]n

*Ze was nog maar een klein meisje
toen de heks haar opsloot in een toren
zonder deur of trappenhuis.*

[hen

Zestien uur deed haar satelliet erover om een complete baan rond de Aarde te voltooien. Het was een gevangenis met een voortdurend adembenemend uitzicht op uitgestrekte blauwe oceanen, draaiende wolkenlierten en zonsopgangen die de halve wereld in vuur en vlam zetten.

Toen ze voor het eerst opgesloten werd, had ze niets liever gedaan dan haar kussens op elkaar stapelen op het bureau dat in de muur was ingebouwd en haar lakens over de schermen heen draperen, om zo een soort schuilplek voor zichzelf te creëren. Dan deed ze alsof ze zich niet in de satelliet bevond, maar aan boord was van een shuttle, op weg naar de blauwe planeet, waar ze binnenkort zou landen. Ze zou met haar voeten op echte aarde staan, echt zonlicht voelen en echte zuurstof opsnuiven.

Ze kon uren naar de continenten staren en zich voorstellen hoe het er daar uit moest zien.

Het uitzicht op Luna was echter iets wat ze altijd meed. Soms bewoog haar satelliet zo vlak langs de Maan dat die haar hele uitzicht vulde en ze de gigantische, glinsterende koepels op zijn oppervlak kon zien, net als de schitterende steden waar de Lunars woonden. Waar zij ook ooit had gewoond. Jaren geleden. Voordat ze was verbannen.

Als kind had Cress zich gedurende die tergend lange uren altijd voor de Maan verborgen gehouden. Soms was ze ondergedoken in de kleine badkamer, waar ze zichzelf afleidde door ingewikkelde vlechten in haar haar te maken. Soms was ze weggekropen onder haar bureau, waar ze slaapliedjes zong tot ze in slaap dommelde. Of ze droomde over een moeder en een vader en stelde zich voor dat die met haar speelden, haar avonturenverhalen voorlezen en liefdevol het haar uit haar gezicht streken, tot de Maan eindelijk – éindelijk – weer wegzakte achter de beschermende Aarde en ze weer veilig was.

Maar zelfs nu bracht Cress die uren weggekropen onder haar bed door, waar ze een dutje deed, las of in gedachten liedjes schreef of ingewikkelde coderingsvraagstukken oploste. Ze keek nog steeds niet graag naar de steden van Luna; stiekem had ze altijd het paranoïde gevoel dat als zij de Lunars kon zien, de Lunars alleen maar omhoog hoefden te kijken, voorbij hun kunstmatige hemel, om haar te kunnen zien.

Meer dan zeven jaar lang was dit haar grootste nachtmerrie geweest.

Maar nu kroop de zilveren horizon van Luna weer langzaam tevoorschijn vanuit het hoekje van haar raam en sloeg Cress er geen acht op. Nu toonde de muur van transparante schermen haar een gloednieuwe nachtmerrie. Wrede teksten sprongen uit de nieuwsfeeds naar voren, foto's en video's vormden één waas in haar blikveld terwijl ze van de ene feed naar de andere scrolde. Ze kon het niet snel genoeg lezen:

14 STEDEN WERELDWIJD AANGEVALLEN
2 UUR DURENDE MASSAMOORD
16.000 AARDESE SLACHTOFFERS
OMVANGRIJKSTE VOLKERENMOORD VAN HET DERDE
TIJDPERK

Het Net stond vol met dergelijke gruwelverhalen. Slachtoffers die dood op straat lagen met opengereten onderbuik, bloed dat de goot in sijpelde.

Woeste, mensachtige wezens met gestold bloed op hun kin, bloed onder hun vingernagels en op hun bevlekte shirts. Ze scrolde door de informatie met een hand tegen haar mond gedrukt. Ademhalen ging steeds moeizamer toen de werkelijkheid tot haar begon door te dringen.

Dit was haar schuld.

Maandenlang had ze de lunaire schepen verborgen zodat de Aarde hen niet zou ontdekken. Al die tijd had ze precies gedaan wat meesteres Sybil haar opdroeg, als een goed afgerichte marionet, zonder vragen te stellen.

En nu wist ze dus welke monsters er aan boord van die schepen hadden gezeten. Nu pas begreep ze wat Hare Majesteit al die tijd van plan was geweest, maar het was veel te laat om er iets tegen te doen.

16.000 AARDESE SLACHTOFFERS

De Aarde was zonder enige waarschuwing aangevallen, en dat allemaal omdat zij niet dapper genoeg was geweest om tegen de bevelen van haar meesteres in te gaan. Ze had gedaan wat haar gevraagd werd en haar ogen gesloten voor de rest.

Ze wendde haar blik af van de beelden van het bloedbad en de slachtoffers en concentreerde zich op een ander nieuwsitem dat nog veel meer gruwelijkheden beloofde.

Keizer Kaito van het Oosterse Keizerrijk had de aanval kunnen stoppen door in te stemmen met een huwelijk met koningin Levana van Luna.

Koningin Levana zou de nieuwe keizerin worden.

De geschokte journalisten van de Aarde deden hun best zo snel mogelijk positie te kiezen in deze diplomatieke maar controversiële regeling. Enkele waren verbolgen en verklaarden dat het keizerrijk en de rest van de Unie van de Aarde zich dienden voor te bereiden op een oorlog, niet op een bruiloft. Maar anderen probeerden de alliantie juist zo snel mogelijk te rechtvaardigen. Met een lichte veeg van haar vingertoppen over het dunne, transparante scherm zette Cress het volume hoger toen een

man de mogelijke voordelen bleef benadrukken: er zouden geen nieuwe aanvallen volgen, men hoefde niet langer te speculeren over wanneer een volgende aanval zou plaatsvinden. De Aarde zou de Maancultuur beter gaan begrijpen. Ze zouden technologische ontwikkelingen met elkaar delen. Elkaars bondgenoot worden.

Bovendien wilde koningin Levana alleen heersen over het Oosterse Keizerrijk. De rest van de Aardse Unie zou ze heus wel met rust laten.

Cress wist echter hoe onverstandig het was om daar in te trappen. Koningin Levana zou keizerin worden, vervolgens keizer Kaito laten vermoorden, het rijk voor zichzelf opeisen en het gebruiken als een springplank – ze zou haar leger bijeenroepen en vanaf die plek de invasie van de rest van de Unie inzetten. Ze zou pas ophouden wanneer ze de hele planeet in haar macht had. Deze kleine aanval, die zestienduizend doden... Dit was nog maar het begin.

Cress schakelde het geluid van de uitzending uit, leunde met haar ellebogen op het bureau en liet haar beide handen diep in haar dikke bos haar verdwijnen. Ze had het opeens koud, ook al werd de temperatuur in de satelliet constant gehouden. Een van de schermen achter haar las iets voor met een kinderstemmetje dat ze had geprogrammeerd toen ze tien jaar oud was, tijdens een periode van vier maanden waarin ze bijna krankzinnig was geworden van verveling. Het stemmetje was veel te opgewekt voor de tekst die ze oplas: een medisch blog uit de Amerikaanse Republiek met de resultaten van de autopsie die op een van de lunaire soldaten was uitgevoerd:

*De botten zijn verstevigd met een calciumrijk bioweefsel,
en het kraakbeen in de grote gewrichten is ingespoten met
een zoutoplossing voor extra flexibiliteit en buigzaamheid.
De hoek- en snijtanden zijn vervangen door orthodontische
implantaten die sterk lijken op de tanden van een wolf.
Rond de kaak treffen we dezelfde botversteviging aan, die*

zorgt voor meer bijkracht om materialen als bot en ander weefsel eenvoudig te verbrijzelen. Een herstructurering van het centrale zenuwstelsel en extensieve psychologische manipulatie zijn verantwoordelijk voor de niet-aflatende agressie en wolfachtige neigingen van dit wezen. Volgens de theorie van dokter Edelstein hebben geavanceerde manipulatietechnieken, uitgeoefend op de bio-elektrische golven van de hersenen, mogelijk ook een rol gespeeld in-

‘Geluid uit.’

Het lieve stemmetje van de tienjarige viel weg, waarna in de satelliet alleen nog die geluiden te horen waren die Cress al lang geleden naar de achtergrond van haar bewustzijn had verbannen: het gonzen van de ventilatoren, het zoemen van het life support-systeem en het geborrel van de waterrecyclingtank.

Cress pakte haar dikke haar in haar nek vast en trok haar paardenstaart over haar schouder – het had nogal de neiging om verstrikt te raken in de wieltjes van haar stoel als ze niet goed oplette. De schermen voor haar flikkerden en scrolde vanzelf verder terwijl er nog meer nieuws binnenkwam van diverse Aardse feeds. Luna bracht eveneens nieuws naar buiten, over hun ‘dappere soldaten’ en ‘een overwinning waarvoor fel gestreden is’. Uiteraard was dat allemaal door het hof goedgekeurde onzin. Cress had al sinds haar twaalfde niet meer gelet op wat de lunaire nieuwsfeeds naar buiten brachten.

Achteloos wikkelde ze haar haar rond haar linkerarm, in een spiraal van haar elleboog tot aan haar pols, zich niet bewust van de klitten die zich op haar schoot verzamelden.

‘O, Kleine Cress,’ mompelde ze. ‘Wat moeten we nu toch doen?’

Haar tienjarige ik antwoordde vrolijk: ‘Kun je die instructie alsjeblieft verduidelijken, Grote Zus?’

Cress kneep haar ogen even dicht tegen het felle licht van het scherm.

‘Ik begrijp dat keizer Kai probeert een oorlog te voorkomen, maar hij moet toch weten dat hij Hare Majesteit zo niet zal tegenhouden? Ze zal hem vermoorden als hij hiermee doorgaat, en wat moet er dan van de Aarde worden?’ Ze voelde hoofdpijn opkomen, bonzend tegen haar slapen. ‘Ik was er echt van overtuigd dat Linh Cinder hem alles wel verteld had tijdens het bal, maar wat als ik het mis heb? Wat als hij niet beseft welk gevaar er dreigt?’

Ze draaide rond op haar stoel, veegde met haar vingers over een geluidloze nieuwsfeed, toetste een code in en riep een verborgen venster op dat ze dagelijks wel honderd keer controleerde. Het D-COMM-venster opende zich als een zwart gat op haar bureaublad, verlaten en stil. Linh Cinder had geen poging ondernomen contact met haar op te nemen. Misschien was de chip wel in beslag genomen of vernietigd. Misschien had Linh Cinder hem niet eens meer in haar bezit.

Snuivend minimaliseerde Cress de link weer, waarna ze met een paar vlugge vingerbewegingen een stuk of tien andere vensters opende die in waaiervorm de lege plek vulden. Ze waren gelinkt aan een speciaal detectiesysteem dat voortdurend het hele Net afzocht naar informatie over de Lunar-cyborg die een week eerder gevangengenomen was. Linh Cinder. Het meisje dat was ontsnapt uit de gevangenis van Nieuw Beijing. Het meisje dat Cress’ enige kans was geweest om keizer Kaito de waarheid te vertellen over de bedoelingen van koningin Levana, in het geval hij ooit zou instemmen met het huwelijksverbond.

In de hoofdfeed was al elf uur lang geen update meer verschenen. In alle hysterie rond de lunaire aanval leek de Aarde haar meest gezochte voortvluchtige te zijn vergeten.

‘Grote Zus?’

Haar hart sloeg over en Cress kneep in de armleuningen van haar stoel. ‘Ja, Kleine Cress?’

‘Het schip van de meesteres is gesignaleerd. Verwachte aankomst: over tweeëntwintig seconden.’

Bij het woord ‘meesteres’ – dat ze al die jaren geleden al had uitgesproken met een licht angstige huivering – sprong Cress op uit haar stoel.

Haar bewegingen vormden een dans met een vaste gechoreografie die ze met jaren van oefenen had geperfectioneerd. In haar fantasie was ze een ballerina uit het Tweede Tijdperk die over een schimmig toneel danste terwijl Kleine Cress de seconden aftelde.

00:21 Cress drukte haar handpalm op de knop die haar matras omlaag liet klappen.

00:20 Ze draaide zich terug naar het scherm en verborg alle feeds over Linh Cinder onder een laag Maanmonarchie-propaganda.

00:19 De matras landde met een luide klap op de vloer, de kussens en dekens nog net zo verfrommeld als ze ze had laten liggen.

00:18, 17, 16 Haar vingertoppen dansten over de schermen om alle Aardse nieuwsfeeds en netgroepen te verbergen.

00:15 Even omdraaien en gauw op zoek naar twee hoeken van haar deken.

00:14 Met een snelle polsbeweging wapperde ze de deken omhoog als een zeil dat bol stond van de wind.

00:13, 12, 11 Ze trok en streek het beddengoed glad tot aan de andere kant van het bed, waarna ze zich tot de schermen aan die zijde van haar woonvertrek wendde.

00:10, 09 Ze sloot alle vensters met Aardse dramaseries, muziekopnames en literatuur uit het Tweede Tijdperk.

00:08 Ze draaide zich weer om naar het bed en sloeg de deken elegant open.

00:07 Twee kussens werden symmetrisch tegen het hoofdeinde gezet. Met een zwierige armbeweging trok ze het haar dat onder de deken terecht was gekomen weer tevoorschijn.

00:06, 05 Een sleppas over de vloer, een buiging hier en een pirouette

daar, en ze raapte alle rondslingerende sokken en haarbandjes op en deponeerde ze in de recycle-stortkoker.

00:04, 03 Een snelle schoonmaak van de bureaus, waarbij ze haar enige schaalpje, haar enige lepel, haar enige glas en een handvol styluspennen oppakte en terugzette in de voorraadkast.

00:02 Een laatste pirouette om alles te controleren.

00:01 Een tevreden uitblazen van haar adem, gevolgd door een sierlijke buiging.

‘Meesteres is gearriveerd,’ zei Kleine Cress. ‘Ze verzoekt om uitschuiven van de koppelingsklem.’

Het toneel, de schaduwen, de muziek... alles verdween uit Cress’ gedachten, al bleef er een ingestudeerde glimlach rond haar lippen achter. ‘Uiteraard,’ zei ze met hoge stem, terwijl ze in de richting van het inscheepstuk liep. Haar satelliet beschikte over twee toegangsluiken, maar er werd er altijd maar één gebruikt. Ze wist niet eens zeker of de ingang ertegenover wel werkte. Beide brede metalen deuren kwamen uit op een dockingsluis, en daarachter bevond zich de ruimte.

Behalve wanneer er een shuttle vastgekoppeld lag. De shuttle van haar meesteres.

Cress tikte het commando in. Een diagram op het scherm toonde hoe de koppelingsklem werd uitgestoken, en ze hoorde de metaalachtige dreun van het schip dat erin klikte. De muren om haar heen schokten ervan.

De volgende ogenblikken kon ze wel dromen. Ze had de hartslagen tussen alle bekende geluiden kunnen tellen: het geronk van de motoren van het kleine schip die langzaam stilvielen. De klap van het dichtvallende luik dat de shuttle afsloot van de ruimte. Het vacuüm voor dat er zuurstof in de sluis werd gepompt. Het piepje dat bevestigde dat het veilig was om van de ene eenheid naar de andere te lopen. Het openen van het ruimtevaartuig. Voetstappen die weerkaatsten door de

verbindingsgang. Het suizende geluid van de ingang naar haar satelliet.

Ooit was er een tijd waarin Cress nog hoopte op wat warmte en vriendelijkheid van haar meesteres. Dat Sybil haar misschien zou aankijken en zou zeggen: ‘Mijn lieve Crescent, je hebt het vertrouwen en respect van Hare Majesteit de koningin verdiend. Je bent van harte welkom om samen met mij terug te keren naar Luna, waar we je zullen opnemen als een van ons.’

Die tijd lag inmiddels ver achter haar, maar de geofefende glimlach bleef op zijn plek, al was meesteres Sybil nog zo ijzig. ‘Goedendag, meesteres.’

Sybil snoof. De wijd uitlopende, geborduurde mouwen van haar witte jas wapperden rond het grote krat dat ze droeg en dat gevuld was met de gebruikelijke levensmiddelen: voedsel en vers water voor Cress, en natuurlijk de koffer met medische spullen. ‘Dus je hebt haar gevonden?’

Cress huiverde, haar glimlach bevroren rond haar lippen. ‘Gevonden, meesteres?’

‘Als het inderdaad zo’n goede dag is, kan dat alleen maar betekenen dat je de simpele opdracht die ik je gaf eindelijk hebt voltooid. Is dat het, Crescent? Heb je de cyborg gevonden?’

Cress sloeg haar ogen neer en prikte met haar vingernagels in haar handpalmen. ‘Nee, meesteres. Ik heb haar nog niet gevonden.’

‘Ah. Dus zo’n heel goede dag is het niet.’

‘Ik bedoelde alleen... Uw gezelschap is altijd een...’ Ze maakte de zin niet af, dwong haar handen tot een ontspannener houding en waagde het om meesteres Sybils kwade blik te kruisen. ‘Ik las zojuist het nieuws, meesteres. Ik dacht dat we misschien verheugd waren over de verloving van Hare Majesteit.’

Sybil liet haar krat op het netjes opgemaakte bed vallen. ‘We zullen tevreden zijn wanneer de Aarde aan Luna is onderworpen. Tot die tijd is er werk aan de winkel en moet jij je tijd niet verdoen met het lezen van nieuws en roddels.’

Sybil kwam nu heel dicht bij de monitor met het geheime venster van de D-COMM-feed en het bewijs van Cress' verraad van de Maanmonarchie, en Cress verstijfde. Sybils hand reikte echter naar een scherm met een video van keizer Kai die een toespraak hield voor de vlag van het Oosterse Keizerrijk. Met een enkele aanraking was het scherm leeg en werden de metalen wand en de wirwar van warmtebuizen erachter zichtbaar.

Langzaam ademde Cress uit.

'Ik hoop dat je in elk geval íéts hebt gevonden.'

Ze ging rechter staan. 'Linh Cinder is gezien in de Europese Federatie, in een klein dorp in het zuiden van Frankrijk, om ongeveer zes uur lokale t-'

'Dat weet ik zelf ook wel. Daarna is ze naar Parijs vertrokken, waar ze een thaumaturg en een stel nutteloze leden van de Speciale Operatie heeft vermoord. Was er nog meer, Crescent?'

Cress slikte en begon haar haar als een 8 rond beide polsen te wikkelen. 'Om 17.48 uur heeft een medewerker van een winkel in vaar- en vliegtuigonderdelen in Rieux, Frankrijk, de inventaris bijgewerkt door een batterij te schrappen die compatibel is met een 214 Rampion, klasse 11.3, zonder daarvoor een betaling in te voeren. Ik dacht dat Linh Cinder hem misschien had gestolen... of haar glamour had gebruikt om...' Ze aarzelde. Sybil wilde graag blijven doen alsof de cyborg een onbegaafde was, al wisten ze allebei beter. In tegenstelling tot Cress, een ware onbegaafde, beschikte Linh Cinder wel over de glamourgave. Die was weliswaar op een of andere manier onderdrukt of verborgen gebleven, maar had zich overduidelijk geopenbaard tijdens het jaarlijkse bal van het Oosterse Keizerrijk.

'Een batterij?' vroeg Sybil, Cress' aarzeling negerend.

'Die converteert samengeperste waterstof tot energie voor de aandrijving van...'

'Ik weet wat een batterij is,' siste Sybil haar toe. 'Wil je soms beweren dat dit de enige vooruitgang is die je geboekt hebt? Dat je bewijs hebt

gevonden dat ze haar schip repareert? Waardoor het nog lastiger wordt om haar op te sporen – een taak die je al niet wist te volbrengen toen ze nog op Aarde waren?’

‘Het spijt me, meesteres. Ik doe mijn best, maar ik...’

‘Je smoesjes interesseren me niet. Al die jaren heb ik Hare Majesteit ertoe kunnen overhalen je in leven te laten, aangenomen dat je ons iets waardevols te bieden had, iets van meer waarde dan bloed. Heb ik me vergist, Crescent? Had ik je niet moeten beschermen?’

Ze beet op haar lip en slikte de opmerking in over alle dingen die ze al wel voor Hare Majesteit had gedaan tijdens haar gevangenschap. Ze had talloze spionagesystemen ontworpen om de leiders van de Aarde in de gaten te houden, ze had communicatielinks tussen diplomaten gehackt en satellietsignalen verstoord zodat de soldaten van de koningin onopgemerkt de Aarde konden bereiken, waardoor nu het bloed van zestien-duizend Aardbewoners aan haar handen kleefde. Maar het maakte geen enkel verschil. Sybil keek uitsluitend naar Cress’ mislukkingen, en het feit dat ze Linh Cinder niet had weten op te sporen was haar grootste blunder tot nu toe.

‘Het spijt me, meesteres. Ik zal beter mijn best doen.’

Sybil kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Ik zal zeer ontstemd zijn als je dat meisje niet heel snel voor me vindt.’

Vastgepind door Sybils sturende blik voelde ze zich net een vlinder die voor onderzoek op een kaart was gespeld. ‘Ja, meesteres.’

‘Mooi zo.’ Sybil stak haar hand uit en raakte Cress’ wang aan. Het voelde bijna als de goedkeuring van een moeder, maar toch niet helemaal. Daarna wendde ze zich van haar af en opende de sluitingsmechanismen van het koffertje met medische spullen. ‘Vooruit,’ zei ze terwijl ze een injectienaald pakte. ‘Geef me je arm.’

Twee

Wolf kwam overeind van het krat en sprong op haar af. Cinder bereidde zich voor op de paniek die als vanzelf naar boven kwam. In de wetenschap dat er nog een klap zou komen spande ze al haar spieren, hoewel hij zich nog altijd inhield tegen haar.

Vlak voor de klap haar zou raken kneep ze haar ogen stijf dicht om zich te kunnen concentreren.

Pijn sneed door haar hoofd alsof er een beitel in haar hersens werd geramd. Ze klemde haar tanden stevig op elkaar en deed haar best om de opkomende vlagen van misselijkheid niet te voelen.

Maar de klap bleef uit.

‘Hou. Je. Ogen. Nou. Eens. Open.’

Met haar kaken nog steeds opeengeklemd dwong ze eerst het ene en daarna het andere oog open. Wolf stond voor haar, zijn rechterhand half opgeheven voor een slag tegen haar oor. Zijn lichaam stond er als versteend bij – omdat zij het op zijn plek hield. Zijn energie was heet en tastbaar en net buiten haar bereik, maar met de kracht van haar lunaire gave wist ze hem op zijn plek te houden.

‘Het is makkelijker als ik ze sluit,’ siste ze. Die paar woorden vormden

al een extra belasting voor haar hersenen, en Wolfs vingers bewogen. Hij verzette zich tegen de macht waarmee ze hem in haar greep hield.

Opeens gleed zijn blik naar een plek achter haar, en Cinder werd met een klap tussen haar schouderbladen naar voren geslingerd. Haar voorhoofd stootte tegen Wolfs borstkas. Zijn lichaam verslapte net op tijd om haar te kunnen opvangen.

Achter haar begon Thorne te grinniken. ‘Het is zo voor anderen ook een stuk makkelijker om je te besluipen.’

Cinder draaide zich met een ruk om en gaf Thorne een flinke duw. ‘Dit is geen spelletje!’

‘Thorne heeft gelijk,’ zei Wolf. Zijn vermoeidheid was hoorbaar, al wist ze niet of die te wijten was aan de ononderbroken vechtraining, of aan zijn frustratie omdat hij met zo’n complete amateur moest werken, al achtte ze dat laatste waarschijnlijker. ‘Met je ogen dicht ben je kwetsbaar. Je moet leren je gave te gebruiken terwijl je je bewust bent van je omgeving en daar ook actief mee bezig blijft.’

‘Actief mee bezig blijven?’

Wolf strekte zijn nek naar links en naar rechts, met wat gekraak tot gevolg, en schudde de spanning van zich af. ‘Ja. We kunnen heel goed met tientallen soldaten tegelijk te maken hebben. Met een beetje geluk weet je er negen of tien over te nemen en aan te sturen, al vind ik dat op dit moment wel een erg optimistische inschatting.’

Ze trok haar neus op.

‘Wat betekent dat je kwetsbaar bent tegenover al die anderen. Je zou mij moeten kunnen aansturen en tegelijkertijd helemaal aanwezig en alert moeten zijn, zowel lichamelijk als geestelijk.’ Hij deed een stap naar achteren en veegde door zijn warrige bos haar. ‘Als zelfs Thorne je weet te besluipen, dan hebben we echt een probleem.’

Thorne sloeg de manchetten van zijn mouwen om. ‘Onderschat nooit de verborgen talenten van een crimineel meesterbrein.’

Scarlet zat in kleermakerszit op een plastic voorraadkrat een schaalpje

ontbijtgranen te eten en begon te lachen. ‘Crimineel meesterbrein? We breken er al een week ons hoofd over hoe we toegang krijgen tot de keizerlijke huwelijksceremonie, en tot nu toe bestaat jouw belangrijkste bijdrage eruit dat we weten wat het grootste paleisdak is, zodat je dierbare schip geen krassen oploopt bij de landing.’

Enkele lichtpanelen aan het plafond begonnen feller te stralen. ‘Ik ben het roerend eens met kapitein Thornes prioriteiten,’ zei Iko, die door de ingebouwde speakers van het luchtschip te horen was. ‘Aangezien dit wel eens mijn grote debuut op het Net kan zijn, wil ik er graag op mijn op- perbest uitzien, als je het niet erg vindt.’

‘Zo is het maar net, knapperd.’ Thorne knipoogde naar de speakers, al waren Iko’s sensoren niet gevoelig genoeg om dat te registreren. ‘En ik wil de rest van jullie er nog even op wijzen hoe netjes Iko de titel “kapitein” gebruikt wanneer ze me aanspreekt. Wat dat betreft kunnen jullie wat van haar leren.’

Scarlet lachte opnieuw, Wolf trok een wenkbrauw op, niet erg onder de indruk, en de temperatuur van het laadruim schoot een paar graden omhoog toen Iko bloosde van al die vleierende woorden.

Maar Cinder negeerde hen allemaal en dronk een glas lauwwarm water leeg terwijl Wolfs waarschuwingen door haar hoofd tuimelden. Ze wist dat hij gelijk had. Wolf in bedwang houden kostte haar weliswaar al haar krachten, maar het aansturen van Aardbewoners als Thorne en Scarlet ging haar meestal even gemakkelijk af als het vervangen van een kapotte androïdensensor.

Zo langzamerhand zou ze hen alle drie met gemak moeten kunnen manipuleren.

‘Kom, we doen het nog een keer,’ zei ze en ze trok haar paardenstaart strakker.

Wolf richtte zijn aandacht weer op haar. ‘Misschien moet je eerst even pauzeren.’

‘Ik krijg vast ook geen pauze als de soldaten van de koningin achter

me aan zitten, of wel?’ Ze draaide cirkels met haar schouders en probeerde wat energie op te wekken. De pijn in haar hoofd zwakte af, maar de rug van haar T-shirt was drijfnat van het zweet en elke spier trilde van de inspanning die het haar had gekost om twee uur lang met Wolf te vechten.

Wolf wreef over zijn slaap. ‘Laten we hopen dat je nooit oog in oog komt te staan met een van de echte soldaten van de koningin. Ik denk dat we een goede kans maken tegenover haar thaumaturgen en de eenheden van de Speciale Operatie, maar de geavanceerde soldaten zitten anders in elkaar. Die zijn meer dierlijk dan menselijk en ze reageren niet al te best op manipulatie van hun hersenen.’

‘Want dat doen de meeste mensen wel?’ vroeg Scarlet, die met haar lepel langs de rand van het schaalpje schraapte.

Zijn ogen schoten vluchtig in haar richting en zijn blik werd vriendelijker. Dit had Cinder al honderd keer gezien sinds hij en Scarlet zich bij de crew van de Rampion hadden gevoegd, en toch had ze nog steeds het gevoel dat ze een intiem moment verstoorde wanneer ze het zag gebeuren.

‘Ik bedoel dat ze onvoorspelbaar zijn, zelfs wanneer een thaumaturg hen aanstuurt.’ Hij richtte zijn aandacht weer op Cinder. ‘Of welke Lunar dan ook. De genetische manipulatie die ze ondergaan om soldaten te worden heeft evenveel effect op hun brein als op hun lichaam. Ze zijn onberekenbaar, wild en... gevaarlijk.’

Thorne leunde tegen Scarlets voorraadkrat en sprak, zogenaamd fluisterend: ‘Hij realiseert zich toch wel dat hij zélf een ex-straatvechter is die de naam “Wolf” nog steeds gebruikt, hè?’

Cinder beet op haar wang om een lach te onderdrukken. ‘Des te meer reden om zo goed mogelijk voorbereid te zijn. Als het aan mij ligt, wil ik liever niet nog een keer op het nippertje wegkomen, zoals in Parijs.’

‘Je bent niet de enige.’ Wolf begon weer heen en weer te schommelen op de bal van zijn voeten. Cinder had aanvankelijk geloofd dat dit

betekende dat hij klaar was voor een volgend rondje sparren, maar de laatste tijd was ze er meer van overtuigd geraakt dat hij gewoon zo in elkaar zat – altijd in beweging, altijd rusteloos.

‘Nu we het er toch over hebben,’ zei ze, ‘ik wil graag meer van die verdovingspijltjes halen wanneer we weer landen. Hoe minder soldaten we moeten hersenspoelen of knock-out slaan, hoe beter.’

‘Verdovingspijltjes. Ik noteer ze,’ zei Iko. ‘Ik ben ook zo vrij geweest om een handige aftelklok te maken. Nog vijftien dagen en negen uur te gaan tot aan de keizerlijke trouwerij.’ Het netscherf aan de muur kwam met een flits tot leven en toonde een gigantische digitale klok die met tienden van seconden aftelde.

Na drie seconden staren naar die klok werd Cinder misselijk van de zenuwen. Ze wendde haar ogen af en wierp een blik op de rest van het scherm, op hun plan-in-wording om de huwelijksceremonie tussen Kai en koningin Levana een halt toe te roepen. Aan de linkerkant werd een lijst van benodigdheden bijgehouden: wapens, gereedschap, vermommingen en nu ook verdovingspijltjes.

Midden op het scherm stond een blauwdruk van het Paleis van Nieuw Beijing.

En rechts prijkte een belachelijk lange checklist van alle voorbereidingen, waarvan nog niets was afgevinkt, ook al waren ze al dagen bezig met plannen beramen.

Nummer één op de lijst was Cinder voorbereiden op een nieuwe, maar onvermijdelijke confrontatie met koningin Levana en haar entourage. Wolf had het niet met zoveel woorden gezegd, maar ze wist dat haar lunaire gave zich niet snel genoeg ontwikkelde. Cinder begon te geloven dat het weleens jaren kon duren voordat dit punt van de lijst naar tevredenheid was afgerond en ze hadden maar twee weken.

Het plan was grofweg om op de dag van de bruiloft een afleiding te creëren waardoor zij het paleis konden binnenglippen om tijdens de ceremonie aan de hele wereld te verkondigen dat Cinder in werkelijkheid

de dood gewaande prinses Selene was. Met alle media op haar gericht zou Cinder van Levana eisen dat die de kroon aan haar afstond, waarmee in één klap de bruiloft van de baan was en Levana's heerschappij ten einde kwam.

Alles wat er na de bruiloft zou gebeuren vormde één grote waas in Cinders hoofd. Ze probeerde zich steeds weer voor te stellen hoe de Maanbewoners zouden reageren als ze ontdekten dat hun vermiste prinses niet alleen een cyborg was, maar ook niets afwist van hun wereld, cultuur, tradities of politiek. Het enige wat haar nog overeind hield, en waardoor ze niet bezweek onder de zware last, was de wetenschap dat ze onmogelijk een slechtere vorstin kon zijn dan Levana.

Ze hoopte maar dat zij dat ook zo zouden zien.

Het glas water klotste in haar maag. Voor de duizendste keer kwam de fantasie in haar op om terug te kruipen onder de dekens van haar stapelbed hier aan boord en zich daar te verbergen tot de hele wereld was vergeten dat er nog een Maanprinses bestond.

Maar in plaats daarvan draaide ze zich weg van het scherm en schudde haar spieren los. 'Goed, ik ben klaar voor een nieuwe poging,' zei ze, en ze nam de gevechtshouding aan die ze van Wolf had geleerd.

Maar Wolf zat nu naast Scarlet en at haar schaalte ontbijtgranen leeg. Met volle mond liet hij zijn blik naar de vloer glijden en zei toen: 'Push-ups.'

Cinder liet haar armen langs haar zij vallen. 'Wát?'

Hij gebaarde naar haar met de lepel. 'Vechten is niet de enige vorm van lichamelijke inspanning. Je kan aan een steviger bovenlichaam werken en tegelijkertijd je hersens trainen. Probeer je bewust te blijven van je omgeving. Concentreer je.'

Ze keek hem vijf hele seconden kwaad aan voor ze zich op de grond liet zakken.

Ze was al tot elf gekomen toen ze hoorde dat Thorne van het krat af kwam. 'Weet je, toen ik klein was is me verteld dat prinsessen altijd

tiara's dragen en theepartijtjes geven. Ik voel me eerlijk gezegd nogal ontgoocheld nu ik een echte prinses heb ontmoet.'

Ze wist niet of hij dat bedoelde als een belediging of niet, maar tegenwoordig kreeg Cinder de kriebels van dat woord: "prinses".

Ze ademde hoorbaar uit en deed precies wat Wolf haar had geleerd. Ze concentreerde zich en wist Thornes energie vrij gemakkelijk op te pikken toen hij langs haar liep op weg naar de cockpit.

Ze liet zich net zakken voor haar veertiende push-up toen ze zijn voeten commandeerde te blijven stilstaan.

'Wat...?'

Cinder drukte zich op en zwaaide een been in een halve cirkelbeweging naar voren. Haar enkel raakte Thornes kuit. Hij slaakte een kreet, viel en landde kreunend op zijn achterste.

Stralend keek Cinder op naar Wolf voor een blik van goedkeuring, maar zowel hij als Scarlet zaten zo te lachen dat ze niets zagen. Ze kon zelfs de scherpe punten van Wolfs hoektanden zien, die hij anders altijd zorgvuldig verborgen hield.

Cinder kwam overeind en stak een hand uit naar Thorne. Ook hij moest lachen, al ging dat gepaard met een pijnlijke grimas terwijl hij over zijn heup wreef.

'Je mag me helpen een tiara uit te kiezen zodra we de wereld hebben gered.'